

ХРИСТО ЯСЕНОВ

НЕБЕ

Част 7 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*Дълбоко и чисто небе, о моя въздушна безбрежност,
обичам лазурния лик на твойта безоблачна
нежност!*

*Как много и мойта душа прилича на твоите лазури,
о мое просторно небе — родина на слънце и бури.*

*На земния грохот в безкрая аз страдам и жадно
се губя,*

и в своите страдания земни аз тебе сънувам и любя.

*И нявга, когато помръкна отрупан със черни
проклетия —*

дълбоко и чисто небе, вземи ме у своите обятия!

2

*Разгърни се широко над мен!
Цяла нощ те сънувах и чаках,
чаках буден и в тъмно, и в ден,
чаках буден и плаках, и плаках...
Разгърни се широко над мен!*

*Твойта луда безбрежност ме мами —
аз простирам към тебе ръце,
покажи ми съзвучните гами
на капризното свое лице!*

*Аз съм жертва на земните ями,
аз съм пленник на своето сърце.
Твойта луда безбрежност ме мами —
аз простирам към тебе ръце.*

Моят път е размирно метежен

*и незнайна е мойта съдба.
Сецам земния страх неизбежен
и в мъчителна жажда скърбя.
Потопи ме в копнежа си нежен,
дето няма ни скръб, ни борба!
Моят път е размирно метежен
и незнайна е мойта съдба.*

*Зачарован и нежно смирен,
потопи ме в лазурната бездна —
нека бъда навеки пленен!
Твойта смърт е спокойна и звездна —
разгърни се приветно над мен!*

3

*Небе безоблачно, широко и лазурно,
небе на странните капризни изненади
ту черно като смърт, ту светло и безбурно,
сред рой съзвездия и облачни грамади.*

*О, има светли дни, когато аз ликувам —
и мойта радост е във тебе отразена;
о, има сиви дни, когато аз тъгувам —
и моят скърбен блен
във теб е въплотен;
о, има мрачни дни без сън и без надежда,
когато всеки звук е пълен със печал —
тогава моят стих, изваян от метал,
през твоя мрачен лик тревожно се оглежда;
но има часове и кървави, и страшни,
когато вика в мен неволята набрана,
тогава вее смърт по улиците прашни
и твойта тишина, от трясъци раздрана,
изпраща огън, дъжд, светкавици и град —
и тръпнат плочите на мокрия площад.
И твоите облаци започват канонада
над грешната земя — и тя реве и вика*

*и става между вас тогава страшна свада —
и падат мълнии, и свети електрика...*

*И ти само тогаз приличаш на земята
със нейните борби на живия безброй.
Обичам тоя час на кървава разплата,
на смъртните стрели и смелия двубой.*

4

*Аз съм бедния син на земята,
изнемогнал от скърби и труд,
и безропотен раб на съдбата,
ограден съм от слънце и студ.*

*И заморен от вечната грижа
на суетния призрачен ден,
отпочивам си в бедната хижа,
безнадежден и болно-смирен.*

*Ала в своята мисъл потайна
аз приличам на бдителен страж,
че през земната мъка безкрайна
грее някакъв светъл мираж:*

*аз се нося над сънни морета
и над звездните сфери летя,
запленен по незнайна планета,
упоен от мистични цветя.*

*И в лъжата мечтателно-нежна
(сякаш приказка някаква бе) —
виждам твойта пустиня безбрежна,
чародейно и гордо небе!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.